

Pomoč učencev žrtvam nesreč

Poleg vseh ukrepov, ki jih imajo na voljo odrasli, je pomembna tudi medsebojna pomoč vrstnikov. Z medsebojno pomočjo učenci gojijo vrednote, kot so dobrodelnost, prostovoljnost in skrb za drugega, s čimer krepijo svoje sočutje do drugih in zmožnost empatije. S tem se učijo, da ljudje za kakovost življenja potrebujemo drug drugega, da je pomembno, da med seboj vzdržujemo dobre, poglobljene odnose, kar nam v času po nesreči omogoča oporo in hitrejše vračanje v normalno življenje.

V medsebojnem pogovoru vrstniki spoznajo in si izmenjajo nove strategije soočanja s težavami in kako jih obvladovati. Otrokom so v pomoč skupinske razprave o čustvovanju, mišljenju in vedenju po kritičnem dogodku oziroma po nesreči, če so bili vanjo vključeni mnogi med njimi (Mikuš Kos, 2000). Učenci si tako sporočajo, kako so že v preteklosti rešili težave, kaj jim daje novo voljo in energijo itn. Predvsem pa v medsebojnem pogovoru spoznajo, da niso edini, ki se tako čustveno odzivajo na nesrečo in da z njimi ni nič narobe, saj je takšen odziv po nenavadnem oziroma izrednem dogodku samoumeven.

Po pogovoru so dobrodošle tudi skupne aktivnosti učencev, ki jih vračajo v vsakdanje življenje. Te aktivnosti so mogoče v obliki različnih slikarskih, glasbenih, kuharskih in drugih delavnic ter športnih aktivnosti, kot so na primer pohodništvo ali igre z žogo.

Nekateri učenci, ki so bili udeleženi v nesreči, se lahko odzovejo tudi s skrbjo za druge (NCTSN, 2006) žrtve nesreče. Otroka spodbudimo k solidarnosti in ga podpirajmo pri pomoči drugim, vendar naj ga ta aktivnost ne preobremeni. Odrasli mu pomagajmo poiskati dejavnost, ki je primerna njegovi starosti in zanj pomembna, kot je na primer čiščenje ostankov nesreče okoli šole ali pomoč sošolčevi družini pri obnovi doma.